

MAGISCHE REGELS

ALICE
HOFFMAN

Van de internationale bestsellerauteur
van *Magische praktijken*

Voor de familie Owens is de liefde een vloek, die bijna driehonderd jaar geleden begon toen Maria Owens werd beschuldigd van hekserij omdat ze verliefd was geworden op de verkeerde man.

In de jaren zestig van de twintigste eeuw in New York weet Susanna Owens dat haar drie kinderen uniek zijn en stelt ze strenge regels op: niet wandelen in het maanlicht, geen rode schoenen dragen, absoluut geen boeken over magie, en vooral: word nooit verliefd. Maar als haar kinderen op bezoek gaan bij hun tante Isabelle, in het kleine stadje in Massachusetts waar de familie Owens de schuld heeft gekregen van alles wat ooit mis is gegaan, leggen Jet, Frances en Vincent familiegeheimen bloot en komen ze achter de waarheid over wie ze zijn.

Magische regels is een betoverende roman, die ons eraan herinnert dat je als mens, ondanks alles, trouw moet blijven aan jezelf.

‘Onweerstaanbaar [...] Dit is echt zo’n boek waar je doorheen vliegt, om dan bij de laatste veertig bladzijden langzamer te gaan lezen om te genieten van je laatste ogenblikken met de personages.’

— USA TODAY

‘Hoffman op haar best [...] meeslepend.’ — THE SUNDAY TIMES

‘Verrassend ontroerend.’ — THE TIMES

‘Een heerlijke roman over de kracht van familiebanden, boordevol historische verwijzingen naar de eerste heksenvervolgingen.’ — PUBLISHERS WEEKLY

© Deborah Feingold

Alice Hoffman (1952) is een van Amerika's meest geliefde auteurs. Van haar verschenen onder meer *Een verbintenis van tegenpolen*, *Het museum van zonderlinge zaken*, *De duivenhoudsters* en *Magische praktijken*.

www.uitgeverijjorlando.nl

9 789492 086921

ALICE HOFFMAN

Magische regels

Vertaald door Saskia Peterzon-Kotte

uitgeverij
ORLANDO

Voor het citaat van Lewis Carroll op pagina 111
'Jabberwocky' is gebruikgemaakt van de vertaling van
René Kurpershoek en Ab Westvaarder, 'Krakelwok',
gepubliceerd in *De tweede ronde, tijdschrift voor literatuur*,
jaargang 3, 1982

© 2017 Alice Hoffman

Oorspronkelijke titel *The Rules of Magic*

Oorspronkelijke uitgever Simon & Schuster, Inc,
New York, USA

© 2019 Nederlandse vertaling Uitgeverij Orlando bv,
Amsterdam

Vertaald uit het Engels door Saskia Peterzon-Kotte

Omslagontwerp Bij Barbara

© Foto omslag Alexandra Bochkareva / Trevillion Images

Foto auteur Deborah Feingold

Zetwerk Pre Press Media Groep

ISBN 978 94 92086 92 1

NUR 302

www.uitgeverijorlando.nl

Het was eens, voordat de hele wereld veranderde, mogelijk om van huis weg te lopen, te verhullen wie je was en op te gaan in keurige societykringen. Dat was precies wat de moeder van de kinderen had gedaan. Susanna was een van de Owens' uit Boston, een familie die zo oud was dat de Mayflower Society en de Daughters of the American Revolution hun onmogelijk de toegang tot hun exclusieve organisaties konden weigeren, al hadden ze het liefst de deur voor hen gesloten en het slot tweemaal omgedraaid. Hun stammoeder, Maria Owens, die in 1680 naar Amerika was gekomen, bleef zelfs voor haar eigen familie een mysterie. Niemand wist wie de vader van haar kind was, en niemand kon bevatten hoe ze zo'n prachtig huis kon laten bouwen terwijl ze een vrouw alleen was, schijnbaar zonder middelen. De afkomst van de opvolgers van Maria was al even dubieus. Echtgenoten verdwenen zonder een spoor. Dochters brachten dochters voort. Kinderen liepen weg en werden nooit meer teruggezien.

In elke generatie waren er wel een paar die Massachusetts waren ontvlucht, en dat gold ook voor Susanna Owens. Als jonge vrouw was ze naar Parijs ontsnapt en daarna was ze getrouwd en had zich in New York gevestigd, waar ze haar kinderen voor hun eigen bestwil alle kennis over hun erfgoed had onttrokken, wat ertoe had geleid dat ze knagende vermoedens hadden over wie ze waren. Het was van meet af aan duidelijk dat ze anders waren dan andere kinderen, dus had Susanna het gevoel dat ze geen andere keuze had dan haar eigen regels opstellen. Niet wandelen bij maanlicht, geen uijlaborden, geen kaarsen, geen rode schoenen,

geen zwarte kleding, niet zonder schoenen lopen, geen amuletten, geen nachtbloeiërs, geen boeken over magie lezen, geen katten, geen kraaien en je niet verder wagen dan Fourteenth Street. Maar hoe Susanna ook probeerde deze regels af te dwingen, de kinderen bleven haar tegenwerken. Ze wilden per se ongewoon zijn. De oudste was Frances, met een roomwitte huid en bloedrood haar en van jongs af aan het vermogen om met vogels te communiceren, die al naar haar raam zwermden toen ze nog in de wieg lag. Daarna kwam Bridget, Jet genoemd vanwege haar inktzwarte lokken, een meisje dat even mooi als verlegen was en dat leek te weten wat anderen dachten. Als laatste was er Vincent, het aanbeden jongste kind, in alle opzichten een verrassing, de eerste en enige jongen in de familie, een begenadigd musicus die al floot voordat hij kon lopen, zo charismatisch en onbevreesd dat zijn bezorgde moeder hem als peuter aan de lijn hield om te voorkomen dat hij ervandoor ging.

De kinderen werden snel groot aan het eind van de jaren vijftig, en hun vreemde gedrag nam langzaam maar zeker toe. Ze taalden niet naar spelletjes en hadden geen belangstelling voor andere kinderen in het park. Als hun ouders naar bed waren, glipten ze uit de ramen van het sjofele herenhuis in Eighty-Ninth Street in de Upper East Side, waarna ze gingen ravotten op het dak, de brandtrappen af roetsjten en na verloop van tijd op elk uur van de dag door Central Park zwierven. Ze schreven met zwarte inkt op de muren van de woonkamer, lazen elkaars gedachten en verstopten zich in de bijkeuken in de kelder, waar hun moeder hen nooit kon vinden. Alsof het hun plicht was, schondden ze de regels stuk voor stuk. Franny droeg zwart en kweekte nachtjasmijn op haar vensterbank, Jet las alle boeken van E. Nesbit en voerde straatkatten in het steegje, en Vincent waagde zich vanaf zijn tiende downtown.

Ze hadden alle drie de grijze ogen waar hun familie om bekendstond, maar de zussen waren in elk opzicht elkaars tegenpolen. Frances was nukkig en argwanend, terwijl Jet goedhartig was, en zo

gevoelig dat ze netelroos kon krijgen van een negatieve opmerking. Jet was modieus en trad in de stijlvolle voetsporen van haar moeder, maar Frances was gewoonlijk verfomfaaid en had ongekamd haar. Ze was het gelukkigst als haar laarzen onder de modder zaten tijdens een wandeling door het park, dwalend door Sheep Meadow. Door haar gave kon ze vogels naar zich toe laten komen door alleen haar hand omhoog te houden. Van een afstandje leek het, als ze zo hard rende dat ze bijna vloog, alsof ze hun taal sprak en eerder voor hun wereld was bestemd dan voor die van haarzelf.

Wat Vincent betrof: die bezat zo'n onaardse charme dat een verpleegster van de kraamafdeling van het Columbia-Presbyterian Hospital hem slechts een paar uur na zijn geboorte onder haar jas had gestopt voor een mislukte poging tot ontvoering. Tijdens het proces had ze tegen de rechter gezegd dat de ontvoering niet haar schuld was. Ze was betoverd geweest en had hem niet kunnen weerstaan. Langzaam maar zeker werd dat een veelgehoorde verzuchting. Vincent was door en door verwend en werd door Jet behandeld als babypop en door Frances als wetenschappelijk experiment. Als je hem kneep, vroeg Frances zich af, zou hij dan gaan huilen? Als je hem een pak koekjes gaf, zou hij ze dan allemaal opeten en misselijk worden? Ja, zo bleek, en nogmaals ja. Als Vincent zich misdroeg, wat vaak het geval was, verzoon Frances verhaaltjes vol straffen voor kleine jongetjes die niet gehoorzaam waren, maar hij liet zich niet weerhouden door haar vermanende praatjes. Niettemin was ze zijn beschermer en dat bleef ze, ook nog toen hij veel groter was dan zij.

De school waar ze naartoe gingen, werd door alle drie de kinderen verafschuwd, al had Susanna Owens erg haar best gedaan om te zorgen dat ze er werden aangenomen, door in het herenhuis van de familie cocktailparty's voor het bestuur van de Starling School te houden. Hun huis was weliswaar bouwvallig wegens geldgebrek – hun vader, een psychiater, wilde een groot deel van zijn patiënten per se gratis behandelen – maar maakte desondanks steevast indruk. Susanna richtte de zitkamer voor school-

bijeenkomsten in met zilveren dienbladen en zijden sierkussentjes, die speciaal voor die gelegenheid werden gekocht en meteen de volgende dag werden teruggebracht naar Tiffany en Bendel. Starling was een snobistisch instituut waar veel kliekjes werden gevormd, met een bewaker die bij de voordeur in Seventy-Eighth Street stond. Uniforms waren voor alle leerlingen verplicht, hoewel Franny geregeld haar grijze rok opstroopte en haar kriebelige kniekousen omlaag rolde, zodat haar met sproetjes bezaaide knieën bloot waren. Haar rode haar krulde bij vochtig weer en haar huid verbrandde als ze langer dan een kwartier in de zon was. Franny viel op in de menigte, wat haar mateloos irriteerde. Ze was lang en bleef groeien, tot ze in de voorlaatste klas van de basisschool uiteindelijk de gevreesde één meter tachtig bereikte. Ze had altijd buitengewoon lange, veulenachtige armen en benen gehad. Daarom duurde haar klunzige periode tien jaar, van de tijd dat ze een stuurse kleuter was die boven alle jongens uitstak, tot ze vijftien werd. Ze droeg vaak rode laarzen, die ze in een tweedehandswinkel had gekocht. *Vreemd meisje*, stond er altijd in haar rapport. *Misschien is er een psychologisch onderzoek nodig?*

De zussen waren buitenbeentjes op school en vooral Jet was een makkelijk doelwit. Haar klasgenoten kregen haar aan het huielen met een lelijk briefje of een welgemikte duw. Toen het zover kwam dat ze zich het grootste deel van de dag in de meisjes-wc's opsloot, greep Franny snel in. Algauw snapten de andere leerlingen dat ze de zusjes Owens maar beter niet konden dwarsbomen, als ze tenminste niet over hun eigen schoenen wilden struikelen of wilden staan hakkelen als ze voor de klas werden geroepen voor een overhoring. De zussen hadden iets wat gevaarlijk aanvoelde, zelfs als ze alleen maar sandwiches met tomaat zaten te eten in de kantine, of boeken uitzochten in de bibliotheek. Als je ze tegenwerkte, kreeg je griep of de mazelen. Als je ze op stang jaagde, was de kans groot dat je bij het hoofd van de school werd geroepen en werd beschuldigd van spieken of spijbelen. Eerlijk gezegd kon je de zusjes Owens maar beter met rust laten.

Franny's enige vriend was Haylin Walker, die tien centimeter langer was dan zij, en even antisociaal. Hij was vanaf zijn geboorte een gedoodverfd Starling-leerling. Zijn grootouders hadden het atletiekgebouw, Walker Hall, gedoneerd; Franny, die een hekel had aan sport, had het omgedoopt tot Hell Hall. In de laatste klas van de basisschool had Hay een roemrucht protest opgevoerd door zichzelf aan het dessertrek in de kantine vast te ketenen om loonsverhoging voor de kantinemedewerkers te eisen. Franny bewonderde zijn lef, al keken de andere leerlingen alleen maar met grote ogen toe en weigerden ze in te vallen toen Haylin begon te scanderen: 'Gelijkheid voor iedereen!'

Nadat de conciërge de ketting verontschuldiging had doorgezaagd met een ijzerzaag, kreeg Haylin een flinke preek van het schoolhoofd en moest hij een opstel schrijven over arbeidersrechten, wat hij eerder een voorrecht dan een straf vond. Hij kreeg de opdracht tien pagina's te schrijven, maar leverde in plaats daarvan een boekwerk van bijna vijftig bladzijden in, keurig voorzien van voetnoten, waarin hij Thomas Paine en Franklin Delano Roosevelt citeerde. Hij kon niet wachten tot het volgende decennium. Alles zou anders worden in de jaren zestig, zei hij tegen Franny. En als ze geluk hadden, zouden ze dan vrij zijn.

Haylin verachtte zijn rijke, bevoorrechte achtergrond en droeg rafelige, tot op de draad versleten kleding, en laarzen die zo oud waren dat er gaten in de zolen zaten. Het enige wat hij wilde, waren een hond en toestemming om naar de openbare school te gaan. Zijn ouders ontzegden hem beide wensen. Zijn vader was de grootste aandeelhouder van een bank met vestigingen over de hele wereld, die al sinds 1824 gevestigd was in Manhattan, wat een grote bron van schaamte was voor Hay. Tegen de tijd dat ze op de middelbare school zaten, had hij overwogen zijn naam wettelijk te veranderen in Jones of Smith, zodat niemand hem in verband kon brengen met zijn familie en hun ongehoorde hebberigheid. Een van de redenen dat hij Franny vertrouwde, was dat ze volstrekt niet onder de indruk was van uiterlijk vertoon. Het liet

haar koud dat hij in een penthouse op Fifth Avenue woonde, of dat zijn vader een butler had die naar Oxford was geweest en een jacquet en gepoetste schoenen droeg.

‘Wat een kouwe drukte,’ zei Franny altijd.

Maar het belangrijkste was dat ze allebei geïnteresseerd waren in natuurwetenschappen. Haylin was momenteel de effecten van cannabis op zijn calorie-inname aan het bestuderen. Tot dusver was hij in nog geen maand tijd ruim twee kilo aangekomen en was hij niet verslaafd geraakt aan marihuana, maar aan jamdopnuts. Hij leek gemakkelijk in de omgang, behalve als hij het had over biologie, onrecht of zijn toewijding aan Franny. Hij liep achter haar aan en het leek hem niets te kunnen schelen dat hij zichzelf belachelijk maakte. Als ze bij elkaar waren, had hij een intense glans in zijn ogen die Franny verontrustend vond. Het was alsof er een heel ander deel van hem bestond, een verborgen kant die werd aangewakkerd door emoties waar hij noch Franny aan toe was.

‘Vertel me alles over jezelf,’ zei Haylin vaak tegen haar.

‘Je kent me al,’ zei Frances dan. Hij kende haar beter dan wie dan ook. Beter, vreesde ze soms, dan ze zichzelf kende.

In tegenstelling tot Franny en Jet doorliep Vincent zijn schooltijd fluitend. Hij was begonnen met gitaarspelen en was in een mum van tijd zijn leraar voorbijgestreefd, en al gauw volgden hordes dwepende meisjes hem door de schoolgangen. Zijn belangstelling voor magie begon al vroeg. Hij haalde kwartjes uit de oren van zijn klasgenoten en stak lucifers aan met een ademtucht. In de loop der tijd werd zijn talent groter. Met één blik kon hij de elektriciteit in huize Owens op hol laten slaan, zodat de lichten begonnen te flikkeren en daarna sissend helemaal uitgingen. Gesloten deuren sprongen van het slot zonder dat iemand ze had aangeraakt, ramen gingen open en dicht als hij in de buurt was. Als Franny vroeg hoe hij die dingen voor elkaar kreeg, weigerde hij zijn methoden prijs te geven.

‘Vis dat zelf maar uit,’ zei hij met een grijns.

Vincent had een bordje op zijn slaapkamerdeur gehangen, BETREDEN OP EIGEN RISICO, maar Franny liep zo naar binnen om de kamer te doorzoeken. Ze vond niets interessants in zijn bureau-laden of in de kast, maar toen ze in de ruimte vol spinnenwebben onder het bed van haar broer graaide, ontdekte ze een occult handboek met de titel *De magiër*. Franny kende de geschiedenis ervan, want het stond op hun moeders lijst van verboden boeken. Toen het in 1801 werd gepubliceerd, was het zo populair dat er niet genoeg exemplaren van konden worden gedrukt. Mensen pleegden diefstal in hun verlangen het te bezitten, en veel liefhebbers verstopten het onder de vloerplanken. Vincents beduimelde exemplaar was nog even machtig als altijd. Het rook naar zwavel, en zodra Franny het zag, kreeg ze een niesbui. Als ze zich niet vergiste, was ze allergisch voor dat ding.

De magiër voelde zo heet aan dat ze haar vingers aan het omslag brandde toen ze het uit de verstoppelk plukte. Het was niet het soort boek dat iemand in een opwelling uitzocht. Je moest weten waarnaar je op zoek was, en je moest de moed hebben ermee om te gaan.

Franny gooide het boek op de keukentafel toen Vincent zat te lunchen. Daar gingen de aardappelsalade en de koolsla, spetterend over het tafelblad. De rug van het boek was zwart met goud, en gebarsten van ouderdom. De dikke pil kreunde toen hij op tafel terechtkwam.

‘Waar komt dit vandaan?’ vroeg ze.

Vincent staarde ernaar en gaf geen krimp. ‘Van een tweedehandsboekenkraampje bij het park.’

‘Dat is niet waar,’ zei Franny vastberaden. ‘Je bent nog nooit van je leven bij een boekenstalletje geweest!’

Vincent kon andere mensen iets wijsmaken, zelfs Jet liet zich om de tuin leiden door zijn charme, maar Franny had een instinct voor zulke dingen. De waarheid voelde licht en groen, maar een leugen zakte naar de grond, zo zwaar als metaal, een substantie die ze altijd meed, want daardoor leek het net alsof ze achter tralies

gevangen zat. Toch was er geen aantrekkelijker leugenaar dan Vincent, en Franny voelde een golf van liefde voor haar broer toen hij schouderophalend de waarheid vertelde.

‘Je hebt gelijk. Ze zouden het nooit bij een boekenkraampje kunnen verkopen,’ biechtte hij op. ‘Het is nog steeds illegaal.’

De exemplaren die tijdens de eeuwwisseling boven water waren gekomen, waren op Washington Square op de brandstapel gelegd en er was een nauwelijks bekende wet die het de New Yorkse bibliotheken en boekhandels verbood het boek in bezit te hebben of te verkopen. In het boek, dat nu opengeslagen op tafel lag, zag Franny plaatjes van heksen die naar een galgenheuvel werden geleid. Het jaartal dat onder de illustratie gedrukt stond, was 1693. Er ging een huivering van herkenning door haar heen. Ze had onlangs een opstel voor geschiedenis geschreven over de processen in Salem en daardoor wist ze dat dat het jaar was waarin veel heksen die terechtgesteld zouden worden uit New England ontsnapten, op zoek naar een tolerantere plek, die ze vonden in Manhattan. Terwijl de anti-hekserijwaan in New England voortraasde – aangewakkerd door politiek, hebzucht en religie en opgehitst door Cotton Mather en de beruchte, wrede rechter John Hathorne, hadden er in New York slechts twee heksenprocessen plaatsgevonden: in 1658 en daarna in 1665, één in Queens, het ander op Long Island, destijds Yorkshire genaamd, in het stadje Setauket, en bij beide betrof het inwoners die banden hadden met Boston. In New York, had Franny ontdekt, was het mogelijk om vrij te zijn.

‘Waarom zou je dit willen hebben?’ Franny’s vingertoppen waren roetkleurig geworden en ze had een raar gevoel in haar buik.

Natuurlijk was het echt iets voor Vincent om belangstelling te hebben voor het occulte en niet voor iets gewoons zoals voetbal of atletiek. Op school werd hij regelmatig geschorst vanwege katenkwaad, emmers water die omlaag vielen, busjes pepperspray die werden leeggspoten. Zijn gedrag bracht zijn vader enorm in verlegenheid, want die had onlangs een boek gepubliceerd met de titel *Een vreemde in huis*, een analyse van probleemjongeren, op-

gedragen aan zijn kinderen, die geen van allen van plan waren het te lezen, al was het nogal een bestseller.

Franny kon wel raden waar *De magiër* vandaan kwam. De plek op hun moeders lijst waar ze nooit mochten komen. Downtown. Het gerucht ging dat je alles wat in andere delen van Manhattan verboden was, daar kon vinden. Dierenharten, mannenbloed, betoveringen die dodelijk konden zijn. De voornaamste reden dat hun moeder hun geen toestemming gaf om naar Greenwich Village te reizen, was dat het werd gezien als een oord vol bohemians, drugsverslaafden, homoseksuelen en beoefenaars van zwarte magie. Toch had Vincent het voor elkaar gekregen daarnaartoe te gaan.

‘Geloof me, je hoeft je nergens zorgen om te maken,’ mompelde hij, terwijl hij *De magiër* snel oppakte. ‘Echt, Franny, het is maar een suf boek.’

‘Voorzichtig,’ zei Franny vermanend.

Misschien had ze het ook wel tegen zichzelf, want ze schrok vaak van haar eigen vermogens. Het kwam niet alleen doordat vogels door haar werden aangetrokken of doordat ze had ontdekt dat ze ijspegels kon laten smelten door de aanraking van haar hand. Er zat een of andere wetenschappelijke logica achter die beide reacties. Ze was kalm en niet bang als er vogels om haar heen fladderden, en haar lichaamstemperatuur was bovengemiddeld, dus het was logisch dat ze ijs kon smelten. Maar op een avond, toen ze op de brandtrap buiten voor haar slaapkamer stond, had ze zo hard aan vliegen gedacht, dat haar voeten een ogenblik waren losgekomen van de grond en ze in de lucht had gehangen. Ze wist dat dat empirisch gezien onmogelijk was.

‘We weten niet precies waar we mee te maken hebben,’ mompelde ze tegen haar broer.

‘Maar er is iets, hè?’ vroeg Vincent. ‘Iets binnen in ons. Ik weet dat onze moeder wil doen alsof we net zo zijn als alle anderen, maar je weet dat dat niet zo is.’

Daar dachten ze allebei even over na. De meisjes hadden hun talenten, net als Vincent. Zo kon hij schimmige stukjes van de

toekomst zien. Hij had geweten dat Franny vandaag op *De magiër* zou stuiten en dat ze dit gesprek zouden voeren. Sterker nog, dat had hij met blauwe inkt op zijn huid geschreven. Nu hield hij zijn arm omhoog om het haar te laten zien. *Franny vindt het boek.*

‘Toeval,’ zei Franny vlug. Er was geen andere aannemelijke verklaring.

‘Weet je het zeker? Wie zegt dat het niet meer is dan dat?’ Vincent dempte zijn stem. ‘We kunnen proberen erachter te komen.’

Ze gingen samen zitten, zij aan zij, en trokken hun keukenstoelen dicht naar elkaar toe, niet zeker van wat er in hen opbloeide. Ze concentreerden zich en de tafel steeg op en bleef een paar centimeter boven de vloer hangen. Franny schrok zo dat ze met haar vlakke handen op tafel sloeg om te voorkomen dat hij verder omhoogging. Hij kwam onmiddellijk weer met een klap op de grond terecht.

‘Laten we het afwachten,’ zei ze, rood verhit door dit rare moment.

‘Hoezo afwachten? Hoe sneller we weten wat het is, hoe beter. We willen het kunnen beheersen, niet dat het ons beheerst.’

‘Er is geen *het*,’ hield Franny vol, logisch redenerend als altijd, zich er heel goed van bewust dat haar broer het over magie had. ‘Er is een rationele verklaring voor elke actie en reactie.’

Na het keukenincident bleef de tafel altijd scheef staan, waarbij de borden en glazen van het blad dreigden te glijden, als om hen eraan te herinneren dat wie ze ook waren en wat hun geschiedenis ook mocht zijn, Vincent gelijk had gehad. Ze waren niet zoals de anderen.

